

който наричаме Славянскій языкъ: азъ го познавамъ на всякадъ цѣль и сжцій; обаче трѣбва да кажѣ, че въ различны-ты части на колко-то пространство е обнималъ, подпадалъ е, както и на всякадъ става, на различни провинциализми. Нѣ какви и дѣ сж были тѣ провинциализми не можемъ зная; а дагы раздѣляме по имена-та на области-ты, които зафацали Българе-ти; на Унгарекый, Краевскый, въ Влахыж, Мизійскый, Македонскый и проч., това было бы продрѣзливо и за осжжданье безъ достаточны за това доказателства.

Всичко, что можемъ на тоя пѣть да кажемъ съ голѣмъ вѣроятность, е това, че Имперекы-ти Българе въ Оракыж, а повыше въ Македоніж, като бѣхж Христіане много напрѣдъ до кръщеніе-то на истж-тж Българіж, като живѣяхж подъ особены законы, обряды и навици, които ся въведохж заедно съ Христіанство-то, неволио трѣбваше да приемжт новы думы, новы израженія, или да приемжт дору и Грыцкы.

Ако ли Добровскый съ думж-тж: Македонско показва на странж, на кождо съ думы-ты, или въ кождо е направенъ прѣводъ-тъ, (както това и само отъ себе си слѣдва, за-това повыше, че наши-ти Апостоли бѣхж родомъ Македонци), то азъ въ това съмъ съвршенио съгласенъ.

И така Кириллъ и Меѳодій прѣведохж Священно-то Писаніе на никакъвъ другъ языкъ, освянъ на Българскый, несъмнѣнно на Българскый; или, което е все едно, Црковный языкъ, който ся употрѣбьява сега въ Россіж, Унгаріж, Сръбіж, Далмаціж и въ истж-тж Българіж, е языкъ-тъ Българскый, който въ другы-ты страны е мрътъвъ, нѣ е живъ и народенъ още и до сега въ Българіж.

На другъ языкъ, или нарѣчіе Св. Писаніе не можаше да ся прѣведе, освянъ само на Българскый; това показва и исторія-та и само-то языкознание, сир.

а) Българе-ти пріяхж Христіанскж-тж Вѣрж много по напрѣдъ отъ другы-ты Славянскы племена на Вѣсточно-то Вѣроисповѣданіе.

б) Прѣводители-ти бѣхж родомъ отъ Българскж странж, или Българе.

в) Исто-то кръщеніе на независимы-ты Българе стана вѣколко десятилѣтія по' напрѣдъ отъ кръщеніе-то на Сръбы-